

Arrest

nr. 301 674 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 4 maart 2021 in België aan en dient op 5 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

A. Feitenrelaas

U verklaart een 29 jaar oude Afghaan te zijn, Pashtoun te zijn van etnische afkomst en soennitisch moslim te zijn. U bracht uw hele leven door in het 16e vluchtelingenkamp te Haripur, Pakistan. U woonde er samen met uw vader, moeder, oom, broers en zussen. U ging niet naar school in Pakistan, en begon op 18-jarige leeftijd fruit te verkopen. U deed dit – samen met drie andere Afghaanse jongens – zo'n 10 jaar lang.

Uw familie woont al 50 jaar in Pakistan. 25 jaar geleden geraakten ze verwickeld in een grondconflict met S. A. (...), de oom van uw vader. Door het conflict verliet uw grootvader het land. Uw vader had het land voordien al verlaten. Het conflict handelt over een landbouwgrond gelegen in Karabach, provincie Kabul. 5 maanden na het ontstaan van het conflict stelde uw vader een jirga voor aan de tegenpartij, waarop hij terugging naar Afghanistan. Hij had als doel het conflict op te lossen en de grond terug te nemen om er zelf groenten op te kweken. Aangekomen in Afghanistan ontstond er een conflict waarin uw oom – die ook meegereisd is – geraakt werd door een kogel. De zoon van S. A. (...) werd ook geraakt en kwam om het leven. Wanneer uw vader aankwam in Afghanistan, ook ongeveer 5 maanden na de start van het conflict, ontving hij via een bericht een dreigement van S. A. (...). Hij dreigde dat hij niemand van de familie zou laten leven, zelfs het jongste kind niet.

Als vluchteling werd u slecht behandeld in Pakistan. U had er problemen met de politie. In 2019 verliet u het land en trok richting België. Na 2,5 jaar reizen kwam u hier aan op 4 maart 2021, waarop u de dag nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele Proof of Registration kaart (PoRkaart) voor, alsook een kopie van de kaart van uw vader, moeder en zussen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud stelt u psychologische problemen te hebben. U gevraagd naar wat deze problemen precies inhouden verklaart u hoofdpijn, stress en zelfmoordgedachten te hebben, alsook bent u depressief (CGVS p. 3). U heeft hier echter nog geen arts voor geconsulteerd. Er zou iets misgegaan zijn met uw afspraak (CGVS p. 2). U gevraagd wat het CGVS voor u kan doen om het gesprek gemakkelijker te laten verlopen, stelt u dat u hoofdpijn krijgt als u veel moet praten. De protection officer benadrukt haar best te doen om het gesprek zo rustig mogelijk te laten verlopen en stelt dat u om een pauze mag vragen wanneer u dat zelf nodig acht (CGVS p. 3). Er is een pauze genomen, maar u hebt op geen enkel moment om een (bijkomende) pauze gevraagd (CGVS, p. 13). Na het persoonlijk onderhoud zou u een nieuwe afspraak bij de psycholoog inplannen. Hierna zou u ook de nodige medische documenten overmaken. Er werd u meermaals gewezen op het feit dat het belangrijk is deze documenten over te maken (CGVS p. 11 en 20). Echter werden er tot op heden geen documenten ontvangen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de vijand van uw familie, namelijk S. A. (...), de oom van uw vader. Er kan omwille van onderstaande redenen echter geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst wordt uw geloofwaardigheid bij voorbaat reeds ondermijnd door het afleggen van tegenstrijdige verklaringen in het buitenland. Zo blijkt uit documenten van Bulgarije dat u daar verklaarde de naam H. H. R. (...) te dragen, geboren op 1 augustus 2001 (Dublin Unit, Bulgarije). Uit uw voorgelegde PoR-kaart blijkt dezelfde naam als in België, maar volgens de kaart zou u dan weer geboren zijn in 1993 (document 1). Dit in tegenstrijd met uw verklaarde geboortedatum in België, namelijk 1 januari 1996. Bovendien beweert u op het moment van het persoonlijk onderhoud (3 april 2023) 29 jaar oud te zijn (CGVS p. 5), wat niet strookt met uw beweerde geboortedatum.

Bovendien stipt het CGVS graag aan dat uit de uitlezing van uw PoR-kaart blijkt uw moeder een andere naam draagt dan deze die u tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld heeft (COI Case en verklaring DVZ vraag 13).

U stelt geen contact meer te hebben met uw familieleden in Pakistan. U zou hun nummer niet hebben (CGVS p. 5). U bent wel in staat de PoR-kaarten van uw familieleden voor te leggen en stelt deze na het interview bij DVZ ontvangen te hebben van uw neef die in hetzelfde vluchtelingenkamp als uw familie verblijft (CGVS p. 13). Het is weinig aannemelijk dat uw neef de telefoon niet zou willen doorgeven aan uw ouders (CGVS p. 13-14). U zou ook aan diezelfde neef het nummer van uw ouders kunnen vragen, zodat u zelf contact met hen kan opnemen. U stelt ook opnieuw contact op te kunnen nemen met diezelfde neef om de eigendomsakte van de grond waarover het conflict gaat te bemachtigen (CGVS p. 17). Er kan geconcludeerd worden dat u wel nog contact heeft met uw Afghaanse familie in Pakistan. Het feit dat u hierover liegt, tast de geloofwaardigheid van uw afgelegde verklaringen aan.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende het grondconflict dat uw familie heeft. Dit omwille van volgende redenen:

U legt verwarrende verklaringen af over de locatie van uw familieleden op het moment van het ontstaan van het conflict. Allereerst beweert u dat niemand van uw familie, zowel uw ouders als grootouders, ooit in Afghanistan was (CGVS p. 6). Wanneer u gevraagd wordt naar welke generatie het land dan precies verlaten heeft, verklaart u: "Ze hebben Afghanistan lang geleden verlaten. Mijn vader en grootvader." Uit deze verklaring blijkt dat uw vader en grootvader wel ooit in Afghanistan waren. Later stelt u dan weer dat - op het moment van het ontstaan van het grondconflict - uw hele familie in Pakistan verbleef (CGVS p. 18). Echter blijkt uit de bevraging van uw relaas dat de reden van het vertrek van uw vader en grootvader uit Afghanistan kwam door een vijandschap, met name een grondconflict (CGVS p. 6, 19). De vaststelling van deze tegenstrijdige verklaringen tast uw geloofwaardigheid aan. Bovendien verliet uw vader reeds voor uw grootvader het land. Daar u stelt dat de reden van het vertrek van uw grootvader de start van het grondconflict betreft, is het onverklaarbaar waarom uw vader dan al in Pakistan verbleef, daar zijn vluchtreden ook het grondconflict betreft (CGVS p. 19).

Wanneer uw vader en oom naar Afghanistan trokken om het conflict op te lossen, werd de zoon van S. A. (...) neergeschoten (CGVS p. 14-15). In dat opzicht is het opmerkelijk dat uw vader slechts één bericht met dreigementen van S. A. (...) ontving (CGVS p. 17). Het conflict ontstond bovendien ook zo'n 25 jaar geleden, waarna uw vader 5 maanden na het ontstaan het bericht ontving (CGVS p. 17). Echter verklaart u ook dat u 18 jaar oud was toen uw vader het bericht kreeg (CGVS p. 15-16), wat niet strookt met uw eerdergenoemde verklaring. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat zo een ingrijpende gebeurtenis meer dreigementen met zich meebrengt. Bovendien betreffen uw verklaringen over het incident louter blote beweringen, daar u hier geen bewijsstukken over neerlegt (zie infra).

Bovendien staat u behoorlijk weigerachtig tegen het overmaken van de eigendomsakte van de grond waar het conflict over gaat. U stelt dat uw vader de eigendomsakte van de grond heeft, maar stelt dat hij u deze niet zou willen geven (CGVS p. 17). Bevreemdend gezien dit document van essentieel belang is voor uw verzoek om internationale bescherming, alsook hoe u dit kan weten daar u stelt geen contact te hebben met uw familie (CGVS p. 5). U verklaart dat u aan uw maternale neef zal vragen de eigendomsakte, alsook medische documenten en foto's van de schotwonde van uw oom over te maken (CGVS p. 16-17). Bij afloop van het persoonlijk onderhoud wordt u herinnerd aan hoe u alle documenten precies moet overmaken, waarop u antwoordt: "Is het document van de dokter alleen genoeg" (CGVS p. 20). Uw aarzelende houding over het overmaken van de documenten en foto's wekt twijfels op over het bestaan hiervan. U gewezen op het feit dat u stelt die documenten te hebben, bevestigt u deze over te maken (CGVS p. 20). Tot op heden ontving het CGVS echter geen documenten. Uw verklaringen betreffen louter blote beweringen.

Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Bovendien bracht u uw volledige tijd in Pakistan door met uw Afghaanse familieleden. Ook heeft u vanuit België nog contact met hen (zie supra). U woonde in een kamp waar zo'n 15.000 vluchtelingen verbleven, u was dus omringd door Afghanen (CGVS p. 7). U werkte in Pakistan dagelijks, gedurende 10 jaar samen met drie Afghaanse, Pashtounse jongens voor de verkoop van fruit (CGVS p. 8 en 14). U stelt pas op uw 18 jaar begonnen te zijn met de fruitverkoop en nooit onderwijs genoten te hebben (CGVS p. 8 en 5). Echter blijkt uit de uitlezing van uw PoRkaart dat u in het kamp, vol vluchtelingen (CGVS p. 7), naar de lagere school ging (COI Case). Bovendien bracht u uw tijd in Bosnië – een jaar – door met een Afghaanse vriend (CGVS p. 11). Uit dit alles volgt dat u ondanks uw verblijf in Pakistan nog steeds voeling had met de Afghaanse waarden en normen.

Daar het grondconflict en de vijandschap ook niet geloofwaardig bevonden worden, kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Ook over uw reisweg legt u contradictorische verklaringen af. Uw verklaring, namelijk dat u in 2019 Pakistan verlaten heeft (CGVS p. 19), strookt niet met uw EURODAC-hit. Daaruit blijkt dat uw vingerafdrukken reeds in 2018 genomen werden in Bulgarije. U geconfronteerd met dit gegeven, bevestigt u dat u in 2018 in Bulgarije was, maar blijft u volharden dat u Pakistan pas in 2019 verliet (CGVS p. 9). Ook stelt u in Roemenië en Bulgarije geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben (CGVS p. 10). Opnieuw blijkt uit uw EURODAC-hit iets anders, namelijk dat uw vingerafdrukken wel genomen werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Bovendien stelt u in 2019 in Roemenië geweest te zijn (CGVS p. 9), terwijl uit uw EURODAC-hit blijkt dat u daar pas in 2021 vingerafdrukken gaf.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopieën van PoR-kaarten van u en uw familie vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en verblijf als Afghaan in Pakistan. U legde geen enkel document neer ter staving van het grondconflict en de vijandschap met uw vaders familieleden.

Aldus heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264

dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hadden met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin

wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu

I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire

situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vreesen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop.

2.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 van de vreemdelingenwet. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout doordat verwerende partij telkens de meest nadelige interpretatie weerhoudt. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij terecht gesteld wordt dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij met name desbetreffend als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud stelt u psychologische problemen te hebben. U gevraagd naar wat deze problemen precies inhouden verklaart u hoofdpijn, stress en zelfmoordgedachten te hebben, alsook bent u depressief (CGVS p. 3). U heeft hier echter nog geen arts voor geconsulteerd. Er zou iets misgegaan zijn met uw afspraak (CGVS p. 2). U gevraagd wat het CGVS voor u kan doen om het gesprek gemakkelijker te laten verlopen, stelt u dat u hoofdpijn krijgt als u veel moet praten. De protection officer benadrukt haar best te doen om het gesprek zo rustig mogelijk te laten verlopen en stelt dat u om een pauze mag vragen wanneer u dat zelf nodig acht (CGVS p. 3). Er is een pauze genomen, maar u hebt op geen enkel moment om een (bijkomende) pauze gevraagd (CGVS, p. 13). Na het persoonlijk onderhoud zou u een nieuwe afspraak bij de psycholoog inplannen. Hierna zou u ook de nodige medische documenten overmaken. Er werd u meermaals gewezen op het feit dat het belangrijk is deze documenten over te maken (CGVS p. 11 en 20). Echter werden er tot op heden geen documenten ontvangen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In haar verzoekschrift komt verzoekende partij niet verder dan de loutere opmerking dat uit het gehoorverslag blijkt wat haar psychische toestand is, zonder evenwel enig medisch attest bij te brengen

waaruit blijkt dat haar psychische problemen van die aard zijn dat zij niet op een volwaardige wijze kan deelnemen aan onderhavige procedure. De Raad benadrukt dat verzoekende partij het enkel hield en houdt op een loutere verklaring dat zij psychologische problemen heeft. Verder blijkt dat de *protection officer* rekening heeft gehouden met haar verklaringen dat zij hoofdpijn krijgt als het een lang gesprek is door verzoekende partij erop te wijzen dat zij steeds een pauze mag vragen en te stellen dat het gesprek zo rustig mogelijk zal verlopen (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 2-3). Zoals in de bestreden beslissing evenwel terecht wordt aangegeven werd een pauze ingelast en heeft verzoekende partij zelf op geen enkel moment om een (bijkomende) pauze gevraagd (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 13). Ondanks het gegeven dat verzoekende partij er nadrukkelijk op gewezen werd dat het belangrijk is dat zij medische documenten overmaakt aangaande haar problemen (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 11) heeft verzoekende partij bij de commissaris-generaal noch thans bij de Raad enig medisch stavingsstuk overgemaakt. Ook ter terechtzitting houdt de verzoekende partij het enkel bij een verklaring dat zij het mentaal moeilijk heeft. Uit het gehoorverslag noch uit enig ander objectief gegeven blijkt dat de door verzoekende partij voorgehouden psychische problemen van die aard zijn dat zij hierdoor niet in staat is om een procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielaanvraag daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Evenmin blijkt uit enig concreet gegeven dat haar cognitief geheugen (dermate) is aangetast zodat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent verhaal naar voren te brengen. Zij brengt desbetreffend geen enkel medisch attest aan. Ook haar voorgehouden gebrek aan opleiding kan niet anderszins doen besluiten.

Gelet op het voorgaande, meent de Raad dan ook dat in de bestreden beslissing op goede gronden door de commissaris-generaal geoordeeld wordt dat er *in casu* onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekende partij blijken die specifieke steunmaatregelen noodzakelijk maken en dat in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partij gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. Verzoekende partij stelt in essentie van Afghaanse nationaliteit te zijn en gans haar leven in het 16^e vluchtelingenkamp te Haripur, Pakistan te hebben verbleven. Zij vreest een terugkeer naar Afghanistan omwille van een grondconflict met haar paternale oom. Omwille van een slechte behandeling in Pakistan verliet zij in 2019 dit land om uiteindelijk, na 2,5 jaar reizen in België terecht te komen. Zij vroeg internationale bescherming aan op 4 maart 2021.

2.2.4. De Raad stelt vast dat – hoewel de commissaris-generaal vaststelt dat verzoekende partij onderling tegenstrijdige verklaringen als tegenstrijdige verklaringen met de voorgelegde PoR-kaarten aflegt over essentiële onderdelen van haar identiteit, zijnde haar naam en geboortedatum, alsook over de naam van haar moeder – hij het verblijf in Pakistan niet in twijfel trekt.

2.2.5. De Raad benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat uit het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken die hij voorlegt negatieve indicaties blijken met betrekking tot zijn medewerkingsplicht.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“Vooreerst wordt uw geloofwaardigheid bij voorbaat reeds ondermijnd door het afleggen van tegenstrijdige verklaringen in het buitenland. Zo blijkt uit documenten van Bulgarije dat u daar verklaarde de naam H. H. R. (...) te dragen, geboren op 1 augustus 2001 (Dublin Unit, Bulgarije). Uit uw voorgelegde PoR-kaart blijkt dezelfde naam als in België, maar volgens de kaart zou u dan weer geboren zijn in 1993 (document 1). Dit in tegenstrijd met uw verklaarde geboortedatum in België, namelijk 1 januari 1996. Bovendien beweert u op het moment van het persoonlijk onderhoud (3 april 2023) 29 jaar oud te zijn (CGVS p. 5), wat niet strookt met uw beweerde geboortedatum.

Bovendien stipt het CGVS graag aan dat uit de uitlezing van uw PoR-kaart blijkt uw moeder een andere naam draagt dan deze die u tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld heeft (COI Case en verklaring DVZ vraag 13).

U stelt geen contact meer te hebben met uw familieleden in Pakistan. U zou hun nummer niet hebben (CGVS p. 5). U bent wel in staat de PoR-kaarten van uw familieleden voor te leggen en stelt deze na het interview bij DVZ ontvangen te hebben van uw neef die in hetzelfde vluchtelingenkamp als uw familie verblijft (CGVS p. 13). Het is weinig aannemelijk dat uw neef de telefoon niet zou willen doorgeven aan uw ouders (CGVS p. 13-14). U zou ook aan diezelfde neef het nummer van uw ouders kunnen vragen, zodat u zelf contact met hen kan opnemen. U stelt ook opnieuw contact op te kunnen nemen met diezelfde neef om de eigendomsakte van de grond waarover het conflict gaat te bemachtigen (CGVS p. 17). Er kan geconcludeerd worden dat u wel nog contact heeft met uw Afghaanse familie in Pakistan. Het feit dat u hierover liegt, tast de geloofwaardigheid van uw afgelegde verklaringen aan.

(..)

U legt verwarrende verklaringen af over de locatie van uw familieleden op het moment van het ontstaan van het conflict. Allereerst beweert u dat niemand van uw familie, zowel uw ouders als grootouders, ooit in Afghanistan was (CGVS p. 6). Wanneer u gevraagd wordt naar welke generatie het land dan precies verlaten heeft, verklaart u: "Ze hebben Afghanistan lang geleden verlaten. Mijn vader en grootvader." Uit deze verklaring blijkt dat uw vader en grootvader wel ooit in Afghanistan waren. Later stelt u dan weer dat - op het moment van het ontstaan van het grondconflict - uw hele familie in Pakistan verbleef (CGVS p. 18). Echter blijkt uit de bevraging van uw relaas dat de reden van het vertrek van uw vader en grootvader uit Afghanistan kwam door een vijandschap, met name een grondconflict (CGVS p. 6, 19). De vaststelling van deze tegenstrijdige verklaringen tast uw geloofwaardigheid aan. Bovendien verliet uw vader reeds voor uw grootvader het land. Daar u stelt dat de reden van het vertrek van uw grootvader de start van het grondconflict betreft, is het onverklaarbaar waarom uw vader dan al in Pakistan verbleef, daar zijn vluchtreden ook het grondconflict betreft (CGVS p. 19).

(..)

Ook over uw reisweg legt u contradictorische verklaringen af. Uw verklaring, namelijk dat u in 2019 Pakistan verlaten heeft (CGVS p. 19), strookt niet met uw EURODAC-hit. Daaruit blijkt dat uw vingerafdrukken reeds in 2018 genomen werden in Bulgarije. U geconfronteerd met dit gegeven, bevestigt u dat u in 2018 in Bulgarije was, maar blijft u volharden dat u Pakistan pas in 2019 verliet (CGVS p. 9). Ook stelt u in Roemenië en Bulgarije geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben (CGVS p. 10). Opnieuw blijkt uit uw EURODAC-hit iets anders, namelijk dat uw vingerafdrukken wel genomen werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Bovendien stelt u in 2019 in Roemenië geweest te zijn (CGVS p. 9), terwijl uit uw EURODAC-hit blijkt dat u daar pas in 2021 vingerafdrukken gaf."

Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over haar naam en leeftijd doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen. Zoals hoger reeds besproken kan verzoekende partij niet overtuigen met een verwijzing naar mentale problemen om deze leugenachtige verklaringen te verschonen. Verder kan ook van een laaggeschoold persoon redelijkerwijze worden verwacht dat die eenduidige verklaringen kan afleggen over essentiële elementen van zijn identiteit, waaronder zijn eigen naam en leeftijd. De discrepantie tussen de in Bulgarije verklaarde leeftijd en de op de PoR-kaart vermelde leeftijd is bovendien dermate groot, met name acht jaar, dat dit geenszins kan verklaard worden door laaggeschooldheid. Dit temeer verzoekende partij in België andermaal een andere geboortedatum opgaf.

Ook de vaststelling dat verzoekende partij een andere naam van haar moeder opgaf dan de naam die blijkt uit de voorgelegde PoR-kaart (Verklaring DVZ, 4 mei 2021, vraag 13 en CGVS, Map 6, Landeninformatie, stuk 3, COI Case AFG/PAK2023-008, 25 april 2023) doet terecht twijfelen aan het relaas van verzoekende partij. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat de *protection officer* niet grondig heeft doorgevraagd over de familieleden van verzoekende partij. De weinige vragen die wel dienaangaande werden gesteld leverden bovendien zeer vage en niet-doorleefde antwoorden op (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), 3 april 2023, p. 6-8). In dit verband is het tevens opvallend dat verzoekende partij geen duidelijk zicht kan bieden op de herkomst van haar ouders, behoudens het feit dat zij afkomstig zijn van Kabul Karabach (CGVS, NPO, 3 april 2023). Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekende partij, die beweert haar hele leven in een Afghaans vluchtelingenkamp in Pakistan te hebben geleefd met familie en andere Afghaanse Pashtounen (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 7), toch enige notie heeft van de herkomst van haar ouders en zo dus ook haar eigen herkomst. Dit alles temeer nog in het licht van de weigerachtige houding van verzoekende partij om de eigendomsakte van de grond in Afghanistan van haar familie over te maken (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 17).

Uit de vage en niet-doorleefde verklaringen van verzoekende partij over haar familie kan naar oordeel van de Raad niet komen vast te staan dat er daadwerkelijk een familielink is. Dit alles temeer in het licht van de vaststelling dat – door te verklaren dat zij geen contact meer heeft met haar familie in Pakistan terwijl zij stelt wel nog contact te hebben met een neef aldaar die in hetzelfde vluchtelingenkamp verblijft als haar familie (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 5, 13-14) en er aldus redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij zich ook in verbinding kan stellen met haar familie aldaar – verzoekende partij bewust verzaakt aan haar medewerkingsplicht.

Voorgaande vaststellingen worden verder versterkt door het gegeven dat verzoekende partij ook geen eenduidige verklaringen weet af te leggen over de locatie van haar familie op het moment van het ontstaan van het grondconflict. Zo beweert verzoekende partij eerst dat niemand van haar familie (met inbegrip van ouders en grootouders) ooit in Afghanistan was om dan eveneens te stellen, volledig in tegenspraak hiermee, dat haar vader en grootouders lang geleden Afghanistan hebben verlaten, waarmee zij aldus aangeeft dat deze wel ooit in Afghanistan hebben verbleven (CGVS, NPO, 3 april 2023, p. 6). Dat haar verklaringen dienaangaande geenszins coherent zijn, blijkt eveneens uit de pertinente motivering: *“Later stelt u dan weer dat - op het moment van het ontstaan van het grondconflict - uw hele familie in Pakistan verbleef (CGVS p. 18). Echter blijkt uit de bevraging van uw relaas dat de reden van het vertrek van uw vader en grootvader uit Afghanistan kwam door een vijandschap, met name een grondconflict (CGVS p. 6, 19). De vaststelling van deze tegenstijdige verklaringen tast uw geloofwaardigheid aan. Bovendien verliet uw vader reeds voor uw grootvader het land. Daar u stelt dat de reden van het vertrek van uw grootvader de start van het grondconflict betreft, is het onverklaarbaar waarom uw vader dan al in Pakistan verbleef, daar zijn vluchtreden ook het grondconflict betreft (CGVS p. 19).”*

Het vermoeden dat verzoekende partij geen zicht wil bieden op haar werkelijke (familiale) achtergrond, identiteit, nationaliteit en herkomst wordt verder versterkt door de vaststelling dat zij ook zeer tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar reisweg. Zo stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat haar verklaring dat zij in 2019 Pakistan heeft verlaten geenszins strookt met de objectieve gegevens zoals die blijken uit de Eurodac-hit die aantonen dat haar vingerafdrukken reeds in 2018 werden genomen in Bulgarije. Ook haar verklaringen omtrent het niet ingediend hebben van een verzoek om internationale bescherming in andere Europese lidstaten en het tijdstip van haar verblijf aldaar blijken leugenachtig gelet op de Eurodac-hit.

Met betrekking tot de PoR-kaart die verzoekende partij heeft voorgelegd als zou deze aan haar toebehoren en de kopieën van de PoR-kaarten waarvan verzoekende partij aangeeft dat zij aan haar vader, moeder en zussen toebehoren dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar identiteit en haar familiale samenstelling niet op onomstotelijke wijze aantoonde en verzoekende partij voormelde documenten aldus niet op onomstotelijke wijze weet te linken aan haar persoon, temeer uit de in het rechtsplegingsdossier beschikbare informatie blijkt dat niet kan uitgesloten worden dat een persoon op één of andere manier een PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordeed (CGVS, Map 6, Landeninformatie, stuk 1, *COI Focus, Iran/Pakistan Afghaanse vluchtelingen – documentenfraude*, 25 mei 2020 (update), p. 9) en de Raad eveneens opmerkt dat wat kopieën betreft, de bewijswaarde daarvan relatief is gezien zij gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen gemanipuleerd worden. Dat verzoekende partij de voorgelegde documenten niet weet te linken aan haar persoon blijkt bovendien temeer nu, naast de reeds gedane vaststellingen *supra*, verzoekende partij verklaarde niet naar school te zijn geweest in het kamp, terwijl uit de uitlezing van de PoR-kaart blijkt dat de persoon aan wie de PoR-kaart toebehoort wel degelijk naar de lagere school in het kamp ging (CGVS, Map 6, Landeninformatie, stuk 3, COI Case AFG/PAK2023-008, 25 april 2023: *“Education Level: Grade 1-6 Primary”*).

Voormelde vaststellingen vormen negatieve indicaties met betrekking tot de voorgehouden identiteit, nationaliteit, herkomst, familiaal netwerk en afgelegde reisweg van verzoekende partij.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijke onderhouds slechts beperkt ondervraagd is geweest omtrent haar herkomst en haar leefomgeving en dagdagelijks leven in Pakistan als Afghaanse vluchteling. Bovendien is er in het rechtsplegingsdossier geen landeninformatie voorhanden om de beperkte verklaringen van verzoekende partij in dit verband aan af te toetsen.

De Raad acht nader onderzoek van het beweerde verblijf in een vluchtelingenkamp in Pakistan van verzoekende partij en van haar vroegere en/of actuele (familiale) banden met Afghanistan noodzakelijk om een correcte en gedegen beoordeling te kunnen maken van haar eventuele nood aan internationale bescherming.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet dient te worden vernietigd.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER